

Anitan todistus

[Spara som PDF](#)

Tämän tekstin siitä, kuinka minusta tuli kristitty, kirjoitin vuonna 1981, vuosi sen jälkeen, kun se tapahtui. Löysin sen kirjoituspöytäni laatikosta joku aika sitten. Olen sitä mieltä, että se kuvaa melko hyvin sitä, mitä tapahtui.

Kaikki alkoi neljänneltä luokalta. Minun piti aloittaa uudessa koulussa ja olin hiukan hermostunut sen takia. Jo toisena päivänä en uskaltanut mennä kouluun. Vaikea kauhu tuli ylleni niin nopeasti heti, kun oli aika mennä kouluun. Olin poissa koulusta melkein koko lukukauden. Vanhempieni yritykset pakottaa minua eivät toimineet ollenkaan. Käynti BUP:ssa ei tuottanut tulosta. Vähitellen aloin käydä BUP:n erityiskoulua, mutta pian sen jälkeen muutimme ulkomaille ja siellä ongelmat alkoivat taas. Koko koulunkäyntini sisälsi kauhua uusien alkujen edessä sekä kuukausien poissaoloja useampien syyslukukausien aikana.

En selvinnyt lukiostakaan. Yritin päästä eteenpäin uupunein voimin tehden hieman siivoustöitä. 17-vuotiaana olin muuttanut yhteen Lennartin kanssa eikä minun tarvinnut elättää itseäni. Tilanne huononi huononemistaan. Aloin tehdä työtä eräässä palvelutalossa, mutta jaksoin vain kolme päivää. Mielestäni viimeinen toivoni oli aloittaa aikuislukiossa. Hain erivapautta ja pääsin sisään. Pystyin käymään vain yhden päivän! Nyt myös Lennart alkoi väsyä minuun. Hän oli sitä mieltä, ettei hän pystynyt auttamaan minua.

Nyt minulla totisesti oli viimeinen vaihtoehtoni. Oikeastaan olin viskannut sen paperikoriin, kun sain sen kirjelaatikkooni. Tulin niin vihaiseksi siitä, että se tuli kotiin minulle aivan kuin he tietäisivät, miten asiani olivat. Se oli tarjous työttömille nuorille osoitetusta kurssista, jossa sai kokeilla erilaisia töitä harjoittelemalla. Ilmoittauduin ja kurssin alkaisi kahden viikon päästä, 15 syyskuuta.

Juuri silloin tämän yhdeksi kerraksi myönnetyn vapaan aikana Lennartin ja minun hyvä ystävä kertoi, että hänelle tulisi vieras. Hänen vanha ystävänsä tulisi Skånesta. Hän oli kristitty ja rukoili narkomaanien ja muiden puolesta, jotka vapautuivat. Se kuulosti jännittävältä meidän mielestämme. Yhdessä joidenkin muiden kanssa ystäväpiirissämme matkustimme ystäväme kotiin tuona iltana.

Hasse Clomé, kuten ystävämme Skånesta oli nimeltään, oli iloinen leipuri eikä ollenkaan joku mystinen persoona, jollaiseksi olimme häntä luulleet. Hän kertoi siitä, missä hän ja hänen vaimonsa olivat olleet mukana viime aikoina. Heidän kotiinsa oli tullut kaikenlaisia ihmisiä, jotka olivat pyytäneet apua. Kun heidän puolestaan rukoiltiin, he vapautuivat huumeiden käytöstään, ahdistuksestaan ja muista ongelmistaan. Lopuksi rohkenin kertoa minun fobiastani. ”Voiko tällaiseenkin saada apua?” kysyin. ”Totta kai” sanoi Clomé ja kutsui kotiinsa meidät kaikki Helsingborgiin, sillä hän ei halunnut rukoilla ilman vaimoaan.

Meitä oli yhdeksän henkeä, jotka lähdimme Göteborgista eräänä sateisena perjantai-iltapäivänä, 12 syyskuuta 1980. Emme me tiedäneet, mitä tapahtuisi tällä matkalla. Minulla oli suuret toiveet, tunne siitä, että nyt minun ongelmani loppuvat. Mutta olin myös valtavan hermostunut.

Kun tulimme Helsingborgiin, hämmästynyt rouva Clomé avasi oven. Hasse oli unohtanut sanoa, että me tulimme. Meidät kuitenkin toivotettiin tervetulleiksi ja me saapastelimme sisälle, kaikki yhdeksän, jäädäksemme sinne koko päiväksi!

Ensimmäisenä iltana Hasse ja Ulla-Britt kertoivat uskostaan. Kaikki oli uutta meille. Kukaan meistä ei ollut ollut kontaktissa kristittyjen ihmisten kanssa, jotka elivät todeksi uskoaan tällä tavoin ja jotka rukoilivat ihmisten puolesta näiden vapautumiseksi ja parantumiseksi. Lennart ja minä nukuimme huonosti ensimmäisenä yönä. Mitä oikeastaan oli tapahtumassa? Tuntui jotenkin levottomalta.

Lauantaina, Kullabergiin suuntautuneen retken jälkeen, rohkaistuin ja pyysin esirukousta. Menimme toiseen kerrokseen, että saisimme olla rauhassa. En tuntenut mitään erikoista juuri silloin, kun he rukoilivat puolestani enkä muistakaan siitä paljoa. Mutta tiesin vain jälkeen päin, että nyt olin vapaa. En itkenyt enkä ollut missään tunnekuohussa, mutta aina illan mittaan, tunsin itseni aina vain vapaammaksi ja vapaammaksi. Lauloimme ja soitimme paljon tuona iltana. Minä saatoin olla mukana ja laulaa kristillisiä lauluja uudella tavalla, ei vain leikillä, kuten olimme tehneet aikaisemmin.

Minun jälkeeni Hasse ja Ulla-Britt rukoilivat kaikkien yhdeksän puolesta yksi kerrallaan. Siskoni silmät säteilivät, kun hän tuli alas. Lennart, joka ei tiennyt, minkä takia hän halusi esirukousta, teki ilovoltin sisimmässään. Meitä oli joka tapauksessa viisi henkilöä, jotka ajatteleminen, että lauantai 13 syyskuuta 1980 oli se päivä, jolloin synnyimme uudesti.

Niin tuli maanantai ja minun oli aika aloittaa kurssillani. Siellä oli rankka ilmapiiri kouluun väsyneiden nuorten ja kovien vetäjien kanssa. Sitä paitsi se oli aivan samaa kuin käydä koulua. Mutta se sujui ja on sujunut sen jälkeen. Nyt minulla on Jeesus kanssani. Minulla on tapana rukoilla, kun menen luokkahuoneeseen tai harjoittelupaikkoihin. Se kestää!

“Se kestää!” kirjoitin vuonna 1981. Kun ajattelee jälkeen päin, niin on itsestään selvää, että usko Jumalaan kestää. Sehän on Jumala, Luoja, joka pitää meidät kaikki elossa. Kukaan meistä ei voi elää ilman Häntä. Mutta se, että ottaa Jeesuksen elämänsä, pyytää Häntä ottamaan kontrollin minusta, on myös elintärkeää sekä täällä maan päällä että sitten iankaikkisen elämän vuoksi. Kiitos ja ylistys, että Jeesus on itse luvannut auttaa meitä ja antaa meille voimaa sekä tahtoa että luovuttaa Hänelle enemmän ja enemmän. Itse asiassa on niin, että minun elämäni Jeesuksen kanssa tulee entistä enemmän jännittävämmäksi joka vuosi. Voin kyllä sanoa, että Jeesus on minulle nyt todellisempi kuin mitä Hän oli vuonna 1981.

Anita Jareteg